

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1063. Usque Ad Annum 1100

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117964

§. 25. Gregorii VII. obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66363](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66363)

Sæculum XI. maro Bremensi. Aderant Episcopi septendecim, aliorumque etiam ex Gallia & Italia Legati. Sententia Depositionis Gregorii confirmata. Excommunicatio in eundem, omnesque, qui eum Papam haberent, lata. Quin etiam non nulli Episcopi depositi, iisque alii subrogati. Ita Hermannus Metis expulsus est, sed populus eum, quem Imperator suffecerat, recipere recusavit. Meginhardus proscripito Adalberone Episcopus *Ab. Ursp.* Herbipolensis ordinatus. In eodem Concilio Treuga Sacra confirmata.

Haud multo exinde elapso tempore Schismaticorum præcipui in Longobardia ex hac vita abierunt, scilicet Eberhardus Episcopus Parmensis, anno superiore in pugna captus, & in hac Sede Cadaloo Antipapæ successor, Gandulfus Episcopus Rhegiensis, & Theodaldus Archiepiscopus Mediolanensis, qui hanc Sedem annis decem, Gregorio Papæ semper infensus, tenuerat. Ei successit Anselmus III. vir Catholicus, & legitimis Pontificibus submissus.

§. XXV.

Gregorii VII. obitus.

vit. per Paul. c. 12. Interim Gregorius Papa Salerni commorans in morbum incidit, cognovitque imminere obitum suum. Rogatus ab Episcopis & Cardinalibus, qui apud eum

verfabantur, ut sibi Successorem & Ec-
clesiæ ultorem contra Guibertum adul-
terum nominaret, trium virorum optio-
nem fecit, scilicet Desiderii Cardinalis &
Abbatis Cassinensis, qui etiam successit,
Ottonis Episcopi Ostiensis, qui postea
etiam accepto nomine Urbani II. S. Pe-
tri Cathedram tenuit, & Hugonis Ar-
chiepiscopi Lugdunensis. Quia vero
Otto Legatus ex partibus Germaniæ
necdum redierat, & Hugo in sua provin-
cia degebat, suasit ut eligerent Deside-
rium vicinum. Is ad Papam ægrotan-
tem venerat ultima obsequia morituro
exhibiturus; sed prædixit ei Gregorius,
se animam efflante ipsum præsto non fu-
turum. Et ecce, Normannis quamdam
Arcem monasterii expugnare conanti-
bus, Desiderius relicto Pontifice ad sua
remeare coactus est.

Papa interrogatus an non illis, quos
excommunicasset, aliquatenus indulge-
re vellet, respondit, quod, excepto Hen-
rico, Rege dicto, Guiberto Antipapa, &
præcipuis fautoribus, qui ipsis consilium
& opem ferrent, omnes illos absolveret
isque benediceret, qui sibi hanc potesta-
tem datam esse crederent. Ultimus ve-
ro expirantis gemitus fuit: *Iustitiam di-
lexi & odivi iniquitatem; ideo morior
in exilio.* Ita animam Deo reddidit
Gregorius vigesima quinta Maji anno

Sæculum XI.
A.C. 1085.

Sæculum XI. millesimo octogesimo quinto, sepultus
A.C. 1085. que est Salerni in Ecclesia S. Matthæi, cu-
 jus corpus ante annos circiter quinque
 ibi inventum; quare Papa hanc felicita-
 tem Alfano Archiepiscopo, data deci-
 ma octava Septembris anno millesimo
 octogesimo epistola, gratulatus fuerat.
 Sed nemo memorat, quo pacto hæ Reli-
 quia Salernum delatæ, & quibus argu-
 mentis credendum, quod S. Matthæi cor-
 pus sit. (*)

VIII.ep.8.

vit. Greg.
 c. 13.
 vit. Anselm.
 n. 26.

Gregorius VII. Sacram Sedem annis
 ferme duodecim tenuit, & complures
 Scriptores referunt, ejus tumulum per-
 multis miraculis claruisse. Inter cetera
 narrant, Ubaldum Episcopum Mantua-
 num, diu splenis doloribus, & ulceribus
 in toto corpore præsertim in cruribus
 afflictum, postquam multam pecuniam
 in medicos frustra effudisset, cum Mitram
 Grego-

(*) De S. Gregorio Reverendissimus Calmet
 Hist. Univers. Lib. CII. iterum notat: Vir fuit
 Gregorius Religionis zelo, viva fide, & singula-
 ri fortitudine inclytus. Non nulla quidem de
 Potestate Ecclesiæ & Ministrorum ejus in Re-
 ges æque ac plebejos hausta principia acriter
 defendit, & majore forsitan quam expediebat vi-
 gore ad usum reduxit; verum enim vero illud
 quoque fatendum est; rem ipsi fuisse cum homi-
 nibus obstinatissimis & contumacissimis, quorum
 879.

Gregorii illi parti, in qua acutissimus Sæculum XI.
 erat dolor, admovisset, derepente fuisse A.C.1085.
 sanitati restitutum. Gregorius Papa
 hanc Mitram moriens misit S. Anselmo
 Lucensi, amico suo & cultori eximio, qui
 & alia per eam edidit miracula. Cete-
 rum vitam Gregorii VII. annis post obi-
 tum ejus ferme quadraginta quinque
 scripsit Paulus Canonicus Regularis Bern-
 riedensis in Bavaria, qui illa præ ceteris
 facta extollit, quæ prodigiosa existimat,
 atque ad ostendendam Gregorii Sancti-
 tatem apta. Anastasius IV. Papa Gre- Papebroch.
 gorium Romæ in quadam Ecclesia, annis 25. Maji.
 circiter sexaginta, postquam e vivis abiit p. 104. &
 set, inter Sanctos depingi jussit. Anno conat. pag.
 millesimo quingentesimo septuagesimo 208.
 septimo Marcus Antonius Columnius,
 Archiepiscopus Salernitanus, Gregorii
 corpus integrum cultu Pontificali indu-

K k 4 tum

*errores Censura manifeste dignos, & Christia-
 næ Religionis spiritui maxime oppositos, corri-
 gere satagebat. Dissimulari enim nequit, ipsius
 ætate Simoniacæ labem totam prope Ecclesiam
 infecisse, & Clericorum continentiam non ser-
 vantium licentiam ad summum impudentiæ gra-
 dum pervenisse . . . . extremi mali vis remedia
 extrema exposcebat. Opus erat Pontifice Reli-
 gioso, constante, intrepido, qui vitiorum tor-
 renti totam Christiani Orbis faciem inundanti
 generosum pectus objiceret.*

Sæculum XI.
A.C. 1085.

Martyr. Ro
25. Maji.

tum invenit, & Epitaphium composuit. Anno millesimo quingentesimo octogesimo quarto ejus Nomen Martyrologio Romano jussu Gregorii Papæ XIII. emendato insertum, & tandem Paulus V. Papa, data Bulla, anno millesimo sexcentesimo nono, Gregorium tanquam Sanctum officio publico colendi licentiam Capitulo Salernitano concessit.

§. XXVI.

Scripta Cardinalis Bennonis.

Fascic. rer.
ex petend.
fol. 39.

Quæ Schismatici de hoc Pontifice in vulgus sparserint, ex Scriptis Bennonis Archipresbyteri Cardinalis, qui Guiberti Antipapæ partes sectabatur, docemur. Duas edidit epistolas tanto felle exaratas, ut vera a mendaciis discerni difficulter possint. Epistolæ primæ initio Benno membra Romanæ Ecclesiæ enumerat, quæ ab Hildebrando defecerant, & nominat decem Cardinales, Primicerium Cantorum, & complures præfectos, cohortesque, quibus præerant. In altera epistola recenset Cardinales tredecim. Tum ad ea progreditur, quæ Hildebrando exprobrare audebat. Ejus Electionem affirmat fuisse illegitimam, quod eadem die, qua Alexander ejus Antecessor mortali vita functus esset, proclamatus fuisset, non obstante, quod legibus Ecclesiasticis cautum